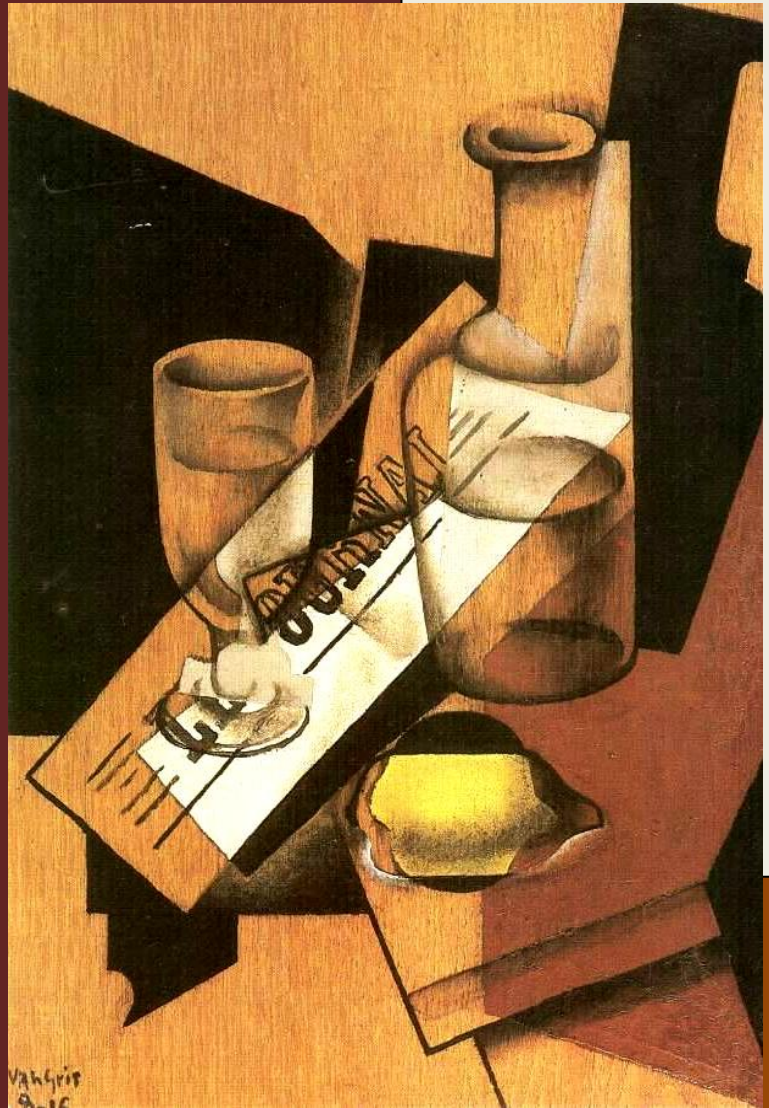

Cor Wijn

Bezinksel

Gedichten
1981-2001

Cor Wijn

Bezinksel

**Gedichten
1981-2001**

Utrecht, 1 november 2001

Voorpagina: Juan Gris, *Stilleven*, 1916

Inhoudsopgave

Stad.....	4
Voor anker.....	5
Dood van de spookrijder.....	7
De dagelijkse taal.....	8
Bezinksel.....	9
Falun 1719.....	10
In de spiegel.....	11
Estadio.....	12
Ondergedoken.....	13
Winter.....	14
Zoektocht.....	15
Jezelf zien.....	16
Minnack-theatre.....	17
Hoog Catharijne.....	18
Een mens zoeken.....	19
Golden Ten.....	20
De guerrilla van het gedicht.....	21
(XII).....	22
Gerson, schoenpoetser.....	23
Stil.....	25
Terugkeer.....	26
Verdwijnen.....	27
Vlam.....	28
Vliegen is vallen.....	29
Harmonie.....	30
Zonder paniek te leven.....	31
Neerbeek, 08.00 uur.....	33
Zesendertig.....	34
Weg van de poëzie.....	35
Gedicht voor in een jas.....	37
Over Zaferél.....	38

Stad

Op de vloer van de kamer
is deze nacht een stad verrezen;
er staan wijnflessen als wolkenkrabbers,
juspakken als kantoorpanden
en bloempotten als bomen en parken.

Er zijn huizen voor blanken
- wit beslagen bierglazen -,
voor gelen - bierflesjes -,
voor zwarten - koffiekopjes -
en er is een villawijk van wijnglazen.

De mensheid bestaat uit broodkruimels,
chipsrestanten, pindavelletjes,
flessendoppen en stukken kurk.
Op de kerkhoven liggen koude sigarettenlijken
en verkoolde sigarenlichamen.

De stad stinkt. Het maanlicht van de gloeilamp
verdrinkt in de blauwe mist die in de straten
en boven de grachten hangt.
De schepper ligt bezopen in een hoek.
Hij snurkt tevreden; het is een zootje.

(1981)

Voor anker

Steden krijgen iets extra's,
wanneer daar een zilte wind waait,
wanneer daar meeuwen krijsen, schepen uitvaren
en het er naar vis en zeezweet stinkt.

Als het laat in de avond is,
loop dan die steeg in, daal die trap af
en treedt binnen in die kroeg waar
schimmen en stemmen je tegemoet slaan.

Zie de gegroefde koppen, volg de kaartspelers,
bewonder de tatoeages, ontwijk een mes,
geniet van het woeste gelach, het schone gebrul,
kus het gevulde glas.

In de hoek zit een oude man met pet.
Op zijn tafel staat een vers glas bier.
Hij staart erin. Met twee handen omklemt hij het bruine sop;
niet zou, maar bitter.

Een vaal hemd verbergt gedeeltelijk de tatoeage op zijn borst;
een fragment uit *Le cimetièr marin* van Valéry:
La vie est vaste, étant ivre d'absence,
Et l'amertume est douce, et l'esprit clair.

Jaren geleden reeds heeft hij zijn anker uitgegoid
in de Gele Zee: als hij goed kijkt
ziet hij in de verte de Chinese kust liggen,
ziet hij meeuwen over het water scheren.

Hij hoort weer de oceaan loeien
en "alle hens aan dek" roepen.
Hij zit weer in een storm, voelt het schip schokken,
de benen trillen en ziet weer de kaken van de golven.

Hij droomt weer van de grauwe achterkamertjes
in Amsterdam, Hamburg, Bangkok en Singapore,
hoort weer de Sirenen zingen, de bedden kraken,
en loopt weer door de koude ochtendmist.

De witte koppen op zee verdwijnen snel;
het wordt eb in zijn glas.
niets is verraderlijker dan de zeespiegel,
niets is heerlijker dan aanspoelen op het strand.

Om hem heen is het stil geworden.
De kapstok is bijna leeg, stoelen worden aangeschoven.
Wankelend komt hij uit zijn kajuit, stommelt de trap op
en betreedt het dek.

De steeg is donker, de nacht loeit.
In de verte zwaait een vuurtoren, dus verdwalen zal hij niet.
Krakend als een oud schip kiest hij koers;
hij droomt van mooi weer.

(1982)

Dood van de spookrijder

In het donker ziet hij niets,
in zijn gedachten is hij niets;
hij is niet die gedachte in zijn hoofd,
hij is niet een lichaam in een stoel,
hij heeft een verleden van geen belang,
hij kent het bestaan slechts van papier.

Aan de horizon verschijnt een licht.
Hij is niet de schrijver van boeken,
niet de minnaar van een vrouw,
niet de boom die hem zal overleven,
noch de regen op de ruit.

Het licht splitst uiteen.
Er is geen verschil tussen het stuur en zijn hand,
er is geen verschil tussen hem en zijn hond
er is geen verschil tussen die ander en hem.

De lichten verblinden.
Hij is niet meer die man van gister,
hij is ook nog niet de man van morgen.

In de klap tenslotte,
bevestigt hij een leven.

(1983)

De dagelijkse taal

De dagelijkse taal wordt losgeknoopt
tot op het naakte zwijgen.

Wangen, halzen en lippen
van letters en leestekens worden gestreeld.

Regels beschrijven het papier,
tanden bijten de woorden.

Tong en mond glijden in stilte
langs het ritme van de zinnen.

Het lichaam krijgt vorm onder de handen
en zucht in het oor.

La poésie se fait dans un lit comme l'amour.

(1984)

Bezinksel

De pijn geen schaduw te zijn
die op kan lossen bij dageraad
(het leven sleept zich voort).

Te delven in de mijn
maar het nachtschap te moeten opgeven
voor de dromocratie der dag.

De ochtend te vrezen, de geluiden,
van voordeuren & vuilniswagens,
toiletten en trappenhuizen.

Giroafschriften te vrezen &
spaarzegeltjes & smoelwerken
van caissières en lokettisten.

Het klappertanden te koesteren
van gebit & letters
tussen rottend vlees.

De geluiden te koesteren
van de wroetende pen & het bloed
dat door de aderen ruist.

Het dichtvriezende leven
open te houden bij strenge vorst
met wodka en nacht.

Het donkere gat
dicht te gooien
met as en woorden.

(1985)

Falun 1719¹

Elis bleek tegen bederf bestand
en werd na vijftig jaren aards verlot
als jongeman weer blootgelegd;
twintig en zo goed als nieuw.

Opediept uit de kopermijn,
werd hij opgepoetst en bijgewerkt
en aan zijn verloofde geserveerd;
zeventig en zo goed als dood.

Zij voelde zich verward,
had niet op hem gewacht, pijnwerkers
waren er genoeg geweest zo
's avonds, bovengronds.

Haar machinekamer haperde
na zoveel aangevreten jaren
en de aanblik van het onvergane lijk,
opgedelfd vanuit haar jeugd.

Op haar sterfbed vroeg zij
begraven te worden op de plek
waar men Elis aangetroffen had en hem
te plaatsen in een vers gedolven graf.

(1985)

¹ Het lichaam van de jonge mijnwerker Elis werd in 1719 gevonden in een kopermijn in het Zweedse Falun. Hoewel al vijftig jaar dood, was zijn lichaam ten gevolge van het klimaat in de mijn nog onaangetast. Over hetzelfde gegeven schreef Georg Trakl het gedicht *Aan de knaap Elis*, in vertaling opgenomen in de bundel *Het zwijgen in de steen* (1981).

In de spiegel

Het gezicht in de spiegel
lijkt hem een stad, bedekt met sneeuw.

Onder het kleed
is iedere rimpel een straat,
meer of minder ontwikkeld
door jarenlang verkeer van emoties.

Met een mesje
onthult hij het masker;
een schets in het zand
wachtend op de volgende golf.

Menselijk, al te menselijk,
het bloed aan de kin
langzaam verdunnend,
wegstromend in de wasbak.

Op twintig centimeter van het glas
kan hij zijn blik niet eens
op beide pupillen tegelijk concentreren
(het lijden van de mens aan zichzelf).

Hij droogt zich met een handdoek,
hangt deze over de spiegel.

(1985)

Estadio

Het stadion
spuugt de mensen terug in de stad
rolt zich op in de nacht,
koelt af.

Wind fluit langs reclameborden,
doet gras & doelpalen rillen,
hekken & touwen van vlaggenmasten
klapperen.

Papier, peuken, plastic zakken
spelen hun spel met de krijtlijnen
de genummerde banken,
de mazen van het net.

Iemand
klimt over het hek,
sluipt door het geraamte,
neemt plaats op de ribben,
herinnert zich...

(1985)

Ondergedoken

Ik zit ondergedoken
in mijn gedichten,
ga schuil
achter woorden.

Enkele versregels –
haast onvindbaar –
als kast of kelder,
een klein vertrek.

Ik haal adem
in de regels, eet
de oude kruimels
van a tot z.

Niemand zoekt mij
in spelonken Nederlands,
onder vloeren,
poëzie.

Ik heb voldoende
drank & stof
voor jaren
van verborgenheid

Het geheim
loutert, de razzia's
kneden de zenuwen
tot begrip.

Alles blijft
in deze botten,
dit hoofd,
deze berichten...

(1985)

Winter

Weet je, deze wintermiddag
is zo grimmig nog niet
in de wijde beschutting
van een boek; sneeuw

vlucht door de straten, jaagt
kromgetrokken fietsers op,
nestelt zich. Mijn blik
koestert het witte stadschap

van woordwoningen en zinswegen;
ik waggel door sneeuwbuien,
sla de ogen toe, dwarrel
en geniet de natte droom

van deze dag. De schemering
vloeit langzaam binnen, lijn 3
spat snuivend door de groef
van mijn lp met stadsgeluiden

en witte bloedvlokjes schurken
zich nogmaals tegen de wanden
van mijn hersencellen wanneer ik
Pasternak's *Winternacht* herlees.

(1986)

Zoektocht

Ergens is een plek, dacht ik als kind
waar alles opgetast ligt wat ooit
door deze en gene is zoekgemaakt.

En alle dingen, ontdekte ik later
gaan vroeg of laat verloren, blijven
vrij van bezitter achter;

aanstekers raken zoek, boeken,
gaan verloren, talen verdwijnen,
zelfs mensen verliezen elkaar...

Op mijn achttiende meende ik;
de aarde zelf is die plek
die vol is van verlorenheden,
die afgeladen ronddraait
met de ballast van vervlogen tijden.

Nu probeer ik enkel nog te vinden
wat eigenlijk te gezocht is...

(1986)

Jezelf zien

De vertaling van leven
in dood op het gezicht;

een barre ochtend, een slechte
geiser, de ochtendkrant

die niets brengt, zelfs
geen slechte foto's: dan

moet je jezelf eens zien –
een onooglijk schrift, krassen

en doorhalingen, wat zou je nog
verder functioneren?

Het imbeciele lijf tekent
zich voort, alles wat je doet

gebruikt zich tegen je
tot de getuigenverklaring is afgerond.

Apen zijn de enige dieren
die zichzelf herkennen in de spiegel.

(1986)

Minnack-theatre

In de halfronde vorm
van een gebit is het Minnack-theatre
kunstig uit de hoge kustrotsen
van Cornwall gehapt.

Altijd is daar de doffe ademhaling
van de golven tegen de rotsen
en de zeewind die de spelers
flarden tekst souffleert.

Nu staat in het decor de maan
en strooit een vuurtoren kruimels
licht op het toneel die onmiddellijk
door het duister worden opgeslokt.

Schuimkoppen verschijnen
en verdwijnen als dromen in de nacht,
mijn mijmeringen verplaatsen zich
naar de andere kant der aarde.

Daar rolt nu de zee
een ochtend binnen, varen
stramme vissersboten erop uit,
trekken vrouwen voor wat groente naar de markt.

Het stuk is beëindigd; in de verte
glijdt nog licht over het water –
spelen zeelui een kaart uit
die hun laatste wel kan zijn.

Mijzelf weet ik nog slechts
roerloos op de lip van de oceaan,
zoekende een iets van samenhang
voelende een weinig van besef.

Uren later pas verhef ik mij,
grijp een steen en gooi ermee –
een plonsje als laatste loutering,
een golfje als eerste poëzie

(1986)

Hoog Catharijne

Op Hoog Catharijne ronddwalen
met niets dan een slinkse blik,
een ruime jas, enkele gedachten,
handen...

Enkele gedichten
over mensen willen maken,
met wat je tastenderwijs vindt
in hun tasjes en zakken.

Buskaartjes blootleggen
en visitekaartjes, loterijbriefjes,
poederdoosjes, fotomapjes,
brieven, beurzen, ansichtkaarten.

Van de buit
benevelde voorstellingen kopen
van carrières, huwelijken, kinderen,
hobby's, onhebbelijkheden...

Fantasieën fabriceren
van ontsporingen en malversaties
middels pen & papier
en het goed dat opgetast ligt.

Om uiteindelijk, geradbraakt,
jezelf terug te vinden in andermans rotzooi
en dan tussen dode letters te zoeken
naar een eerste begrip
van bezit en waarde...

(1986)

Een mens zoeken

Een mens zoeken die je past
tot op de vierkante centimeter
huid & hersencel...

Een tekst zoeken die je pakt
tot op de papierkante centimeter
wit & woord...

Een gedicht zoeken dat zich geeft
tot op enkele centimeters
van het begrip & bederf...

Dat valt niet mee.

Probeer daarom dit; scheur
deze vermoeide bladzij uit het bed
en lees haar voor een laatste maal...

Probeer dit; scheur deze bladzij
in twee vermoeide geliefden uiteen
en streel de delen voor een laatste maal....

Probeer tenslotte dit; steek
een toevallig stuk in de zak
en zoek iemand met in bezit
een andere helft, die ongeveer past...

(1987)

Golden Ten

De gluisperige straat
gaat als een rat schuil
in het geborgte van de stad.

Halverwege vind je er
een moeiteloos uit het pak
puilende bakkebaardportier; tikje

aan de hoed en je betreedt
een roerige ruimte waar bloed-
rood licht vloeit door alle hoeken.

De nachtverwachting is warm
& nat en je tast de lippen af
naar een enkel verstandig woord;

niets. Een dame puilt zich
uit haar jurk naar je toe en lacht
een lach van lege herkenning. Ach

wat geeft het ook. Het kogeltje
bereikt zijn baan en in de ban
wurm je een fiche tussen ruggen door.

Je gokt op het geluk van de ziener
die de dingen ziet die ons telkens
weer ontgaan en zo ontglipt

de avond je, sluip je rusteloos
rond de tafels zonder te letten
op die mateloze vrouw, tot je

doorgedraaid en ontdaan van alles
op oneven tijdstip naar buiten rolt.
Dan valt er niets meer

te hopen en moet je naar huis
waar het goedkope papier al
geduldend weer wacht...

(1987)

(XII)²

Zorgvuldig componeren zij
in uren van contemplatie
een harmonieus patroon
van onevenwichtigheden.

De stellingen zijn vaak niet
zoals ze lijken; toren, looper,
paardensprong, wie kan zeker
zeggen wie er wint?

En wie kan raden wie er speelt
met wie, op het onzichtbare,
abstracte bord dat hier
verondersteld wordt?

In deze regels weerklinkt
enkel het klikken van stukken
op een mahoniehouten bord,
het zuchten van mannen

die schuilgaan in de schaduw
van een verre cederboom. De strijd
die zij nu eenmaal moeten strijden
laat zich verder niet beschrijven.

De beste zetten
verschijnen zelden op het bord...

(1988)

² Uit de cyclus *Dertien manieren van kijken naar Wallace Stevens*.

Gerson, schoenpoetser

De voet waarvoor
hij knielt & kwijlt
& poetst en wrijft
is enkel voet.

Enkel schoen & sok
en soms wat huid & haar
is dat waartoe hij buigt
& zwoegt & boent & zwijgt.

Want de schoen zelf
is voor hem niet enkel schoen
niet enkel gelooid leer
dat goed is voor wat geld.

Gerson ziet in fijne witte schoenen
reine witte huizen, ruikt
fijne zoete geuren, hoort
kleine zoete woorden, zuchten...

Schoenen zijn stappen
in een bordeel, passen
door de Assembleia Nacional,
wandelingen langs zee

bij Cascais. Schone nagels
& Marlboro sigaretten, koekjes
& exotische likeuren
in een strandrestaurant.

Schoenen staan
onder ledikanten in koele kamers
en naast de kooien in vooronders
van schepen op weg naar New York.

Vanaf de Praca dos Restauradores
volgt hij alle sporen & poetst
hij al zijn dromen tot ze glimmen
in de vestibule van zijn ziel.

Zijn eigen weg herneemt hij pas
zo na een uur of tien; een houten
kist onder de armen, de rug vergroeid
onder de last van levenslange
fantasie...

(1988)

Stil

Stil als
het bevroren van water,
het verkleuren van kranten in zonlicht,
smeulende sigaretten in asbakken,
het kriebelen van wol op de huid,
lichaamvocht dat komt en gaat,
de vlucht van een blad naar de grond,
de tijd die een gezicht tekent,
de mens die vergaat in z'n graf.

Zo stil.

(1989)

Terugkeer

Ik tilde het niet op, liet niet vallen,
het vloog eenvoudig weg uit mijn hand;
het verdween, ongrijpbaar, hoog in de lucht
daar waar ik wel wolken, vogels zag.

Ik trof het niet aan, pakte niet op,
plotseling bewoog zich iets in het oor;
alsof dat gewoon was genoot ik, stil,
liet het zo zijn, als regen, wind.

Ergens was het nog, klassiek, zwijgzaam;
ergens leefde het nog, in ruimte, tijd.

(1990)

Verdwijnen

Soms wil ik na middernacht
stroomopwaarts op zoek
naar een plek om enkel te zijn.

Alle bezittingen opnemen,
alles laten, zoiets -
een schelp voor mezelf.

De huid, de tong, 't gebit;
alles in inpakken,
over zee transporteren.

Naar Turcs & Caicos Islands,
wat wijn, een vroege zon,
golven onzichtbaar zout.

Een nacht daar, zo schoon,
dat ie de ochtend verdraagt -
doorstaat.

De rilling voelen van de golf
die op het water breekt,
aanspoelt.

Verdwijnen in nacht & nevel -
stroomaf, tot de branding
het lichaam opbrengt.

(1991)

Vlam

Mijn waakvlam; 's nachts
naast jou, bij jou, in jou.
Overdag aangeblazen, wakkerend,
ramen, beelden beroetend.

'S avonds dooft het,
keert het vuur zich naar binnen
wordt de adem woord, het begrip
zwart. Het warme papier krult
tot een wolk.

Klokslag twaalf
drijft alles weg,
blijft alles vertrouwd.

Regen
As

(1992)

Vliegen is vallen

Als je loskomt van je stoel,
je bord, je grondbeginselen,
je club en je kleuren,
je helden.

Als je loskomt van je krant,
je dossiers, je collega's,
je harde schijf, je zinnen,
je kapper.

Als je loskomt van een handje tomaten,
een kilo appels, 2 ons gehakt,
een half volkoren, 250 gram drop,
een pond jong belegen.

Als je loskomt van je shirt,
je riem, je broek, je sokken,
je short, je horloge,
je woorden.

Als je opstaat en krijst
als je rent en brieft
als je schreeuwt
als je slaat,
als je komt,

is het gedaan.

(1993)

Harmonie

Elke dag 1 glas wijn drinken,
elke dag 1 x journaal zien,
elke dag 1 x bidden,
elke dag 1 x vrij zijn.

Elke dag 1 brief versturen,
elke dag 1 x dansen,
elke dag 1 sigaret,
elke dag 1 wens.

Elke dag 1 vrouw aanbidden
elke dag 1 krant lezen,
elke dag 1 x vloeken,
elke dag 1 traan.

Elke dag 1 droom,
elke dag 1 sinaasappel,
elke dag 1 x ruzie,
elke dag 1 x te laat.

Elke dag 1 minuut stilte,
elke dag 1 x wens,
elke dag 1 waarde,
elke dag 1 gedicht lezen,
elke dag 1 haar in de kam.

(1995)

Zonder paniek te leven

Zonder paniek te leven -
's morgens geen wekker horen,
geen nieuwsberichten,
geen kind dat huult,
geen luchtalarm...

Zonder paniek te bewegen
naar de spiegel in de badkamer,
naar de kleren in de kast
de schoenen in de hal,
de trein op het perron...

Niet gebeld worden,
niet geroepen worden,
niet van je bril beroofd worden.
Zonder paniek te leven door
te blijven waar je bent.

Weten dat je brood hebt
en beleg, dat je glas
halfvol is & de brievenbus
half leeg. Weten
dat je kunt pinnen,
kunt spreken, kunt rusten.
Weten dat je kunt vluchten.
Weten
dat je moeder nog leeft.

Zonder paniek te leven -
weten dat je tegen de honger kunt,
tegen een half leeg glas,
tegen brieven van instanties.
Weten dat je geen geld,
geen taal, geen bed
nodig hebt. Weten
dat vluchten geen zin heeft,
dat je alleen kunt zijn.

Te bellen, te roepen,
meester te zijn over het hier
en nu.
Zonder paniek te leven door
te weten waar je blijft.

De trein te kunnen missen,
je bril te kunnen verliezen,
je adres te kunnen vergeten &
je originele gezicht
te kunnen bevatten.

Zonder paniek de wekker
te zetten, het nieuws
te vernemen, je kind
kunnen zoenen, het alarm
horen afgaan, je adem
laten stromen.

Zonder paniek te sterven.

(1996)

Neerbeek, 08.00 uur

In de serre vallen de eerste zonnestralen.
Een kat ligt op de zwarte motorkap
van onze auto. Het gras glanst, de zwarte koffie
glanst. Pa Frissen plukt sperziebonen in de tuin.
Mijn zoon slaapt.

Mijn zoon is een stevig, rond tijgertje,
vier maanden oud. Hij begint de dag rollend,
kwijlend, klauwend. Daarna snort hij &
werk ik aan de keukentafel. Er is geen krant,
geen post, geen scheerzeep, geen müsli.

Marion slaapt. Slaap maakt haar gelukkig.
Onze zoon slaapt. Slaap maakt hem sterk.
Ik waak en maak babymelk, brood, een gedicht.
Denk aan Allen Ginsberg die ik op tv zag,
voorlezend met zijn vader, óver zijn vader
& zijn moeder, die schizofreen werd.

(1997)

Zesendertig

Steeds dichterbij mezelf komen,
wakker worden als mijn tweejarige zoon
met open handen open ogen,
de mond vol van Nu.

Aan tien minuten genoeg hebben
voor de krant,
aan tien tellen voldoende
voor het beramen van de dag.

Alles in m'n buik voelen,
de ademhaling er voelen,
de spieren, de huid, de navel, het eten,
het ritme voelen.

Ergens binnengaan met beide voeten,
geluid laten golven naar de muren
en weer opvangen, de klankkast testen,
de ontvangst peilen.

De beste schoenen dragen,
steeds de grond voelen,
de tenen bewegen, ondergaan,
wat de zool ondergaat.

Alles ruiken wat er te ruiken valt,
alles zien wat er te zien valt,
alles meegeven aan de lippen.

Alles waarnemen wat ooit was.

Alle tijd hebben.

(1998)

Weg van de poëzie

Ik wilde ervan wegblijven,
dingen doen.

Met de smaak van griep in de mond
zei ik vaarwel
en ging brieven tikken, nota's,
verslagen, toespraken en Outlook-lijstjes
van *things to do* en *people to call*.

Ik bereisde het land,
dronk plastic koffie uit zo'n 30.000 bekers,
snoof de lucht op van printers & copiers,
secretarissen & beambten in
zomerpakken van viscose.

Dingen te doen
zijn altijd dwingend, ze laten
geen rust. Met dossiers en huiselijke taken
sta je vroeg op – als met jonge kinderen -
en ze houden je bezig tot in het kussen.

Met de komst van fax & mail &
gsm & kroost wordt dingen doen vooral:
dingen zeggen. Tussen de woorden
blijft steeds minder lucht, alleen 's nachts
is er soms nog een doen & laten
dat woordeloos is.

Maar temidden van alle woorden,
alle berichten van leven,
kwam het terug, als goudstof.
Nauwelijks voelbaar, nauwelijks vindbaar,
maar genoeg.

Genoeg om tussen alle communicatie door
een zin te sprokkelen die ertoe doet,
een woord te vangen, een plaats te geven
waar het niet eerder was, in een smelting die,
hoe nietig ook, iets verbeeld.

Genoeg om tussen de uren door
een seconde
een minuut troost, een kwartier respijt te hebben.
Iets te beleven dat verder gaat
dan de vlucht van de dag.

Genoeg om tussen het bedrijven door
de smaak te pakken,
de klank te horen,
het licht te zien van een schijnsel
dat – hoewel van ver – nader
en naderbij komt.

(2000)

Gedicht voor in een jas

In de trein van Zwolle naar Almelo
houd je de jas aan, als bomen
voorbij schieten & weilanden verkleuren
in scherp middaglicht.

Als de bovenleiding wegvalt en alles
onbewaakt is, houd je de jas aan
zoals in de bossen bij Heino
waar geen reiziger zomaar uitstapt.

In de kerk, als de pastoor rept
van het laatste oordeel, houd je de jas aan.
Als je voor het eerst een vrouw van huis haalt,
houd je de jas aan,

Als een oom dood is & je de weduwe bezoekt
& aan tafel zit & de koffie roert
& de klok hoort & je schoenen voelt
houd je de jas aan.

Als je boodschappen doet in de supermarkt
houd je de jas aan, als je in de metro van Parijs
zit, als je op kroegentocht gaat, een prostituee
aanspreekt, de bank overvalt, het land verlaat,
onder een brug slaapt, er vanaf springt,
houd je de jas aan.

Maar als je een gedicht leest,
ontdoet dat je van alles.

(2001)

Over Cor Wijn

De poëzie van Cor Wijn (Arnhem, 1962) ademt besef van tijd en plaats. Zijn gedichten gaan vaak over de geschiedenis en de plaats van de mens daarin, over de rol van het toeval en over de dunne lijn tussen geluk en ongeluk. Een plek is bij hem regelmatig een 'schuldige plek' (Armando), een plaats van delict. Het hier en nu is echter ook altijd een zenmoment.

Cor Wijn beschouwt een mens niet zozeer als één persoon, maar als een meervoud van ikken. De verschillende personages kijken allemaal met andere ogen naar de wereld.

Uiteindelijk geldt voor hem het adagium van Wallace Stevens: "poetry is the subject of the poem". In de cyclus *Stille getuigen* schrijft hij:

*Poëzie is begeleidende teksten
bij fragmenten van verleden
& visioenen van toekomst.
Poëzie is overbelichting.
Poëzie is de mens die zichzelf
fotografeert, zodanig dat iemand
hem herkent.*

*Poëzie is de wind die schudt
aan de takken van de tijd.*

